

der er absolut Brug for, af de direkte Skatteobjekter. Men desværre er Udvalget ikke blevet enigt om de foreliggende Lovforslag i det hele. Jeg beklager dette meget, da jeg synes, at det, efter som Forholdene stiller sig baade udad- og indadtil, vilde have været i høj Grad glædeligt, om hele Udvalget kunde være blevet enigt om Lovforslagenes Affattelse, men det er jo ikke sket. Det er særlig Lovforslaget om en Ændring i Loven om Indkomst- og Formueskat til Staten, der ikke har kunnet blive Enighed om; var vi blevet enige om dette, var vi vel ogsaa nok blevet fuldt enige om de to andre Lovforslag, med Hensyn til hvilke Uenigheden var ret uvæsentlig. Skønt det er Lovforslaget om Arveafgift, der er til Behandling, maa jeg maaske dog nu sige, at der er en meget væsentlig Uenighed om Lovforslaget om Indkomst- og Formueskat til Staten, idet Højremindretallet ikke vil gaa med til, at nogen Del af den Indtægt, som skal tages paa denne Lov, skal lægges paa Indtægten, men vil tage det hele paa Formuen i Overensstemmelse med, hvad den højtærede Minister havde foreslaaet i det andet Ting. Dette kan Flertallet aldeles ikke tiltræde. Flertallet finder, at det i den Henseende er rigtigst, at vi bliver i det Spor, som vi er slaaet ind paa ved Skattelovene af 1903, og som har været fulgt siden, naar der er foretaget Forandringer i disse Skattelove, idet man da stadig har lagt en Del af det Beløb, der var Brug for, paa Indtægten og en Del paa Formuen; man har tidligere lagt mest paa Indtægten og mindst paa Formuen; denne Gang lægges der mest paa Formuen og mindst paa Indtægten. Men som Forholdene stiller sig, gør Flertallet ikke nogen Indsigelse derimod; vi kan acceptere dette Lovforslag i dets Helhed. Maa jeg endnu tilføje, at der er ogsaa den store Uenighed med Hensyn til Formue- og Indkomstskatteloven, at Højremindretallet kun vil give denne Lov for en begrænset Aarrække. Det finder Flertallet uheldigt, og jeg forstaa særdeles vel, at den højtærede Finansminister ikke kan modtage en saadan Midlertidighedsbestemmelse, thi han kunde derved komme til at sætte sig selv eller eventuelt sin Efterfølger i Embedet i en meget uheldig Stilling, dersom man ikke til den Tid skulde kunne enes om at skaffe Dækning for det Beløb, der vilde bortfalde.

Efter disse Bemærkninger skal jeg gaa over til at sige blot et Par Ord om

de Ændringsforslag, der af Udvalget eller dets Flertal er stillede til Lovforslaget om Arveafgift. Der er til dette Lovforslags § 1 stillet et Ændringsforslag, hvorefter Arveafgiften for de største Arvelodder vil blive noget modereret. Jeg skal ikke trætte med en Oplæsning af, hvordan de Sæts, som vil blive indført efter dette Ændringsforslag, staar i Forhold til Lovforslaget, som det nu foreligger, eller i Forhold til den gældende Lovs Bestemmelser; det er noget, ethvert Medlem let kan se ved at holde Forslagene sammen, saa jeg anser det for uforment at foretage denne Opregning. Jeg skal kun sige, at dette Ændringsforslag naturligvis vil medføre, at Statskassen faar noget mindre Indtægt af Arveafgiften end efter Lovforslaget, som det nu foreligger, men nogen meget væsentlig Nedsættelse vil det formentlig ikke medføre. Udvalget har imidlertid ikke haft Lejlighed til at udbede sig Oplysninger om det finansielle Resultat af dette Ændringsforslag; vi blev jo først færdige med Lovforslaget sent i Gaar Eftermiddags. I samme Forbindelse maa jeg maaske sige, at nogen Kompensation kommer der frem ved de Ændringsforslag, som er stillede til Lovforslaget om en overordentlig Indkomstskat til Staten, som jeg siden skal omtale, naar dette Lovforslag kommer til at foreligge til Forhandling. Endelig har et Flertal af Udvalget stillet et Ændringsforslag under Nr. 3, der gaar ud paa, at der efter § 2 indsættes en ny Paragraf af det Indhold, som Ændringsforslaget lyder paa. Dette Ændringsforslag er subsidiært tiltraadt af Højremindretallet. I Korthed sagt gaar dette Ændringsforslag ud paa at gøre det lempeligere for Erhververe af Len, Stamhuse eller Fideikommissar af udrede den Arveafgift, som de skal udrede. Jeg tror ikke, det er et Forslag, der i øvrigt i væsentlig Grad berører Statskassens Interesser. Maa jeg samtidig for at undgaa at tage Ordet paa ny om denne Sag sige om de Ændringsforslag, der er stillede af Højremindretallet dels under Nr. 2 og dels under Nr. 4, at flere af Udvalgets Medlemmer ikke har noget særligt at indvende imod disse Ændringsforslag, men den højtærede Finansminister har ikke kunnet modtage dem, hvad vi jo nu om et Øjeblik vil faa at høre, og om det sidste Ændringsforslag, det under Nr. 4, vil jeg for mit Vedkommende da ogsaa erkende, at det vel nok naturligere hører hjemme, naar vi skal til en gennemgribende Revi-